

Међународни празник рада, симбол интернационалне радничке и синдикалне солидарности, обележава се данас широм света разним синдикалним, протестним и другим радничким манифестацијама

Међународни празник рада - 1. мај поједини грански синдикати ће обележити протестима у Београду и Крушевцу да би изразили незадовољство и скренули пажњу на све тежи положај радника у Србији, а многи грађани ће, као и обично, празничне дане искористити за одмор у неком од градских излетишта.

Синдикати - организатори Првомајског протеста желе, према речима њихових челника, да на и тај начин пошаљу снажну поруку да је Међународни празник рада дан за борбу за права запослених и јачање солидарности радних људи, а не "дан за роштиљ и дим од печења".

Историја празника почиње 1886. године када је 40.000 радника Чикага ступило у штрајк, тражећи боље услове рада и увођење осмочасовног радног времена.

Чикашка полиција је ту обуставу брутално окончала, а пет радничких вођа осуђено је на смрт, па се 1. мај обележава сваке године у знак сећања на прве жртве борбе за остварење радничких права.

Тог дана широм САД одржано је око 5.000 штрајкова незадовољних радника са слоганом - три осмице - осам сати рада, осам сати одмора и осам сати културног уздизања.

Прослава празника установљена је три године касније, а одлуку су донели представници радника из целог света на Првом конгресу Друге интернационале у Паризу, прогласивши 1. мај за Међународни празник рада, радничке и синдикалне одговорности.

Симбол њиховог протеста биле су црвене заставе с натписом "Пролетери свих земаља, уједините се".

Године 1893. одржана је прва првомајска прослава у Србији у "Радничкој касини" у Македонској улици у Београду, одакле је 17 занатлија кренуло у Топчидер где је прочитан поздрав социјалисте Васе Пелагића "младом српском пролетаријату". Одмах затим је збор био растеран.

Прва прослава међународног празника рада на селу одржана је 1895. у шумадијском селу Дубона код Младеновца.

Масовна прослава Првог маја у Србији организована је 1905. године, када је улицама Београда у првомајској поворци прошло 6.000 учесника а на збору у Топчидеру било их је око 10.000.

У Крагујевцу је било 8.000, у Нишу 2.000, у Пироту и Шапцу, на прослави 1.500... Српски радници су после Првог светског рата прослављали Први мај у знаку солидарности са руским, који су се тада борили против царизма. После Октобарске револуције у Русији, од 1919. године па надаље тадашња власт у Краљевини СХС углавном је забрањивала прославе Првог маја, али су оне одржаване.

На крају Другог светског рата, Београдом је, Првог маја 1945. године прошла поворка од 250.000 људи и демонстрирала солидарност са завршним борбама против фашизма и спремност радника да свој рад уложи у обнову и изградњу ратом разорене земље.

Такве параде су биле традиција десетинама година касније. Масовни су били и првомајски уранци, чија традиција се враћа последњих године, а одржавају се у излетиштима широм Србије, често и уз пригодан програм у организацији локалних

власти и организација цивилног друштва.

Према Закону о државним и другим празницима у Србији, за Празник рада, који је државни празник, нерадни дани су 1. и 2. мај, а с обзиром на то да ове године први дан првомајских празника пада у недељу, не ради се ни у уторак, 3. маја.

Током празничних дана не раде државни и други органи, привредна друштва и други облици организовања за обављање делатности или услуга.

(Танјуг)